

Sopranen Isa Katharina Gericke og pianist Christian Ihle Hadland har spilt inn Til Eva, norske sanger i utvalg, på Nansens Polhøgda på Lysaker, der hvor Eva Nansen sang dem på begynnelsen av 1900-tallet. FOTO: SCANPIX

Betydelig formidlingskunst

En ny CD-utgivelse gjenspeiler Eva Nansens kunstneriske utvikling. Hun var en pioner i norsk sang.

Hun vokste vel opp med det som kalles «en sølvskje i munnen». Født inn i en av Norges fornemste familier 7. desember 1858 skulle hun utvikle seg til en pioner innenfor norsk sangkunst. Jeg snakker om Eva Sars, senere Eva Nansen. Moren Katharina, for øvrig søster til dikteren Welhaven, var en drivende kraft når det gjaldt å samle den intellektuelle eliten til såkalte «salonger» der det ble samtalt, musisert og nytt av alle bordets gleder. Som alle i familien Sars, viste unge Eva tidlig mange kunstneriske talenter. Særlig innen musikk og malerkunst. Etter hvert falt valget på sangen. Hun tok timer hos Thorvald Lammers, og i 1886 bar det så til Berlin for videre studier. Noe som endte opp med en oppsiktsvekkende debut i mai 1887. Kritikken var overstrømmende. Man mente hun ville gjøre det stort på operascenen, men hun tok tidlig beslutningen at det var romansesangerinne hun ville bli. Etter at hun giftet seg med Fridtjof Nansen og fødte to barn gjenopptok hun karrieren og både i inn- og utland var konsertsalene fylt til randen av begeistrede tilhørere. Hennes karriere ble imidlertid ganske kort. Etter at barn nummer tre kom til verden trakk hun seg tilbake, men fortsatte å arrangere konserter sitt hjem på Polhøgda utenfor Oslo. Hun dør 49 år gammel i 1907, men rakk altså å sette solide spor etter seg i norsk musikkhistorie.

Nå foreligger det en CD som gjenspeiler Eva Nansens karriere som kunstner. Sopranen Isa Gericke har grundig studert bevarte konsertprogrammer og beskrivelser av hennes tolkninger og opptakene er gjort i hallen på Polhøgda. Med seg på prosjektet har hun pianisten Christian Ihle Hadland. De to unge kunstnerne har funnet tonen, og det ferdige resultatet er rett og slett strålende. Vi møter to unge artister med mye på hjertet. Gericke har en sjeldent god diksjon og er en tekstformidler på høyeste nivå. Hennes lyriske sopran skinner i alle registre. Ihle Hadland er en pianistisk begavelse nesten uten sidestykke, med et anslag så distinkt og en musikalsk fantasi som forbløffer. Hør bare på akkompagnementet til «Ingrids vise», hvilken rytmisk sans den mannen har. Programmet består som sagt utelukkende av romanser fra den norske nasjonalromantikens skattkiste. Riktignok er Grieg helt fraværende, men Kjerulf, Backer Grøndahl og et par Nordraak gjør susen. Her triller den ene kjente sangen etter den andre over scenen, og tekst og tone smelter sammen på best tenkelig vis. Tekstene ja, de stammer fra flere av

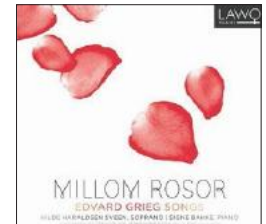
våre største diktere. Bjørnson ruver, men også Welhaven, Andreas Jynge, Theodor Kjerulf og Wilhelm Krag's lyriske og humoristiske penner er hjertelig tilstede.

Høydepunkter? Vanskelig å plukke dem ut, for de står i kø. Backer Grøndahls «Valborgsnatt», de to Nordraak-sangene «Treet» og «Tonen», eller Kjerulfs «O, vidste du bare». Bjørnsons herlige tekst blir skjelsk og flørtende, og Kjerulfs lekke klaversats er aldeles nydelig. Slik kunne jeg fortsette i det lange og det brede. I fjor ga Solveig Kringlebotn og Gunilla Süßmann ut en tilsvarende CD som ble skamrost i denne spalten. Jeg trodde den skulle få råde grunnen alene. Men nå følger altså Isa Gericke og Christian Ihle Hadland opp med en CD som supplerer den utgivelsen på en storartet måte. To så suverene produksjoner må få alle vi tilhengerne av den «gamle» sangskatten vår til å fryde seg av hele vårt hjerte. Gericke's levende fortellertalent og Ihle Hadlands elegante pianisme er som skapt for dette repertoaret. Dette er stor og betydelig formidlingskunst.

nyeinntrykk@dagsavisen.no

KJELL HILLVEG

CD

«Millom rosor»

Edvard Grieg Songs

Med Hilde Haraldsen Sveen

(sopran), Signe Bakke (klaver)

Lawo Classics (2009)

Uanstrengde romansar

Det er nok ikkje det mest fantasirike av to utøvarar, tilsette på Griegakademiet og busette i Bergen, å lansera ei utgjeving med songar av Edvard Grieg. Men når sopranen Hilde Haraldsen Sveen og pianisten Signe Bakke presenterer eit utval av vestlands-komponisten sine songar – utført i heimen hans på Troidhaugen og med flygelet hans i bruk – er der liten tvil om at dei har materialet godt under huden.

Det er nærliggjande å tenkja at desse nasjonalromantiske stykkene må vera velegna til å skildra musikalske personlegdomar. For i flaumen av utgjevingar av norske romansar er spennet er stort. Ein har Solveig Kringlebotn sine modne tolkingar (som frå 2008 på selskapet NMA); fyldige, nesten polerte i teksturen og som språkleg sett kling gamaldagse. Ein har den meir notidige, tekststerke tolkingane til Isa Gericke, som på Simax-plata «Til Eva». Gericke legg songane ut med gyldne fargar, mot det haustlege – og står for meg som den sterkaste formidlaren av desse, godt hjulpet av den så nyanserike pianisten Christian Ihle Hadland.

Men i eit slikt trekløver er det Sveen som kler seg i dei lettaste tonane. I alt ho gjer kling det uanstrengt: Det let enkelt og reint i den uskuldreine oppføring til svevn i «Solveigs vuggesang», og like ungt i den meir fortvila, endelege svevnen «Ved en unge hustrus bære».

Ikkje dermed sagt at songane sviv lett forbi. Der er motstand òg hjå Sveen, kanskje aller mest i dei seks songane opus 48. Men det er det optimistiske, lyse, som rører meg mest ved tolkingane; ein varhet annleis den til dei før nemnde. At utvalet, frå opus 26, 39 og 48, rommar enkelte mindre framførte stykke, er òg eit pluss.

Til saman er plata nok eit bidrag i rekkja av personlege innfallsvinklar til tradisjonen. Også den rettferdiggjger behovet for stadig nye tolkingar.

nyeinntrykk@dagsavisen.no

IDA HABBESTAD